

ВЕЧІРНІ ВІСТІ

35(576),
1-7 жовтня 2018 р.

«ДЛЯ РЕАЛЬНИХ ЗМІН
У МЕДИЦИНІ ПОТРІБНА
НОВА КОМПЛЕКСНА СТРАТЕГІЯ»



стор 3

СЕРПАНОК
ЕНЕРГЕТИЧНОЇ
НЕЗАЛЕЖНОСТІ



стор 4

ЩО КОЇТЬСЯ
З КИЇВСЬКИМ
«ДИНАМО»?

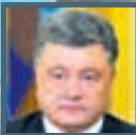


стор 7



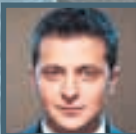
Юлія ТИМОШЕНКО

19,3%



Петро ПОРОШЕНКО

11,9%



Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ

11,8%



Анатолій ГРИЦЕНКО

10,9%



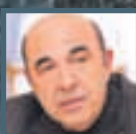
Святослав ВАКАРЧУК

8,4%



Юрій БОЙКО

8,1%



Вадим РАБІНОВИЧ

7,5%

За даними КМІС

ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО ЗАЛИШАЄТЬСЯ БЕЗЗАПЕРЕЧНИМ ЛІДЕРОМ ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО РЕЙТИНГУ

Напередодні старту виборчої кампанії соціологи продовжують заміряти суспільні настрої. Дані своїх досліджень оприлюднили соціологічна група «Рейтинг» та Київський міжнародний інститут соціології (КМІС). Проведені опитування показали, що беззаперечним лідером симпатій українців залишається Юлія Тимошенко. За даними опитування КМІС, проведеного з 8 по 23 вересня, понад 19% з тих, хто визначився зі своїм вибором, проголосували б за неї. Усі інші претенденти значно відстають від лідера «Батьківщини».

У свою чергу, за даними опитування, проведеного з 10 по 18 вересня соціологічною групою «Рейтинг», понад 13% серед усіх опитаних проголосували б на виборах президента за Юлію Тимошенко. Примітно, що у політика практично однаковий рівень підтримки в усіх регіонах України: на заході — 13%, в центрі — 15%, на півдні — 11%, на сході — 11%.

Як бачимо, обидва дослідження, проведені авторитетними соціоло-

гічними компаніями, показали явну перевагу Юлії Тимошенко над її опонентами.

Крім того, у всіх опитаних поцікавилися їхньою думкою щодо політичної,

економічної, а також соціальної ситуації в Україні.

Наприклад, соціологічною групою «Рейтинг» респондентам було поставлене запитання: як ви вважаєте, в цілому справи в Україні йдуть у правильному чи неправильному напрямку? Так, 73% переконані, що напрямок хибний, 15% задовольняє обраний шлях, 12% поки що не можуть відповісти.

Потім опитувані мали визначитися, чи потрібні країні різкі, радикальні зміни. 19% впевнені, що варто повернутися до минулого, 12% говорять, мовляв, краще так, як зараз, аби не гірше,

5% не можуть відповісти. А 64% вважають, що країні потрібні радикальні зміни.

Важливим фактором для опитаних є припинення військових дій на сході України — це основна вимога респондентів до майбутнього президента (66%). Очікують посилення боротьби з корупцією — 49%, підвищення соціальних стандартів — 34%, відродження промисловості — 33%, підвищення якості медицини — 24%. Кожен шостий очікує зменшення впливу олігархів на політику, відродження аграрного сектору та стимулювання розвитку бізнесу.

За останні кілька місяців зріс запит на припинення військових дій, підвищення соціальних стандартів та якості медицини, а також стимулювання розвитку бізнесу.

Микола БИКОВ

**73% ОПИТАНИХ СОЦІОЛОГІЧНОЮ ГРУПОЮ
«РЕЙТИНГ» ПЕРЕКОНАНІ, ЩО УКРАЇНА
РУХАЄТЬСЯ В ХИБНОМУ НАПРЯМКУ**

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETA.VV.COM

Рекомендована ціна
3 грн 50 коп.



Нова енергетична політика покликана зменшити споживання енергоресурсів

«Новий економічний курс» Юлії Тимошенко спрямований на зменшення енергетичної залежності українців. На цьому наголосив народний депутат Олексій РЯБЧИН в ефірі радіо «Новое время», коментуючи економічну стратегію, запропоновану лідером «Батьківщини».

За словами депутата, тарифна політика нинішньої влади взагалі ігнорує інтереси громадян.

«Спочатку поставте лічильники, забезпечте енергозбереження, дайте можливість людям самим регулювати споживання, а тоді вже говоріть про якісь вимоги МВФ підвищити тарифи. А зараз це все профанація», — зазначив Рябчин.

Народний депутат нагадав, що одним із ключових пунктів «Нового економічного курсу» є запровадження соціальної ринкової економіки, яка передбачає однакові правила для всіх, зокрема й доступ до кредитів.

Окрім того, політик зауважив: «Людина має гідність, вона каже: я не хочу брати субсидії в держави, я сам все вмію, дайте тільки можливості. Про це якраз і йдеться в запропонованій стратегії соціальної ринкової економіки».

На переконання Олексія Рябчина, урядовці мають чітко сказати, скільки грошей буде виділено з бюджету на енергоефективні програми, щоб скоротити споживання ресурсів.

«Зараз дійсно видаються «теплі кредити» індивідуально людям чи домогосподарствам. Однак на них уже немає грошей у бюджеті. Як на мене, це хибна політика. І якраз нова енергетична політика покликана зменшити споживання енергоресурсів», — пояснив він.

Народний депутат звернув увагу на те, що питання енергозбереження — пріоритетне для «Батьківщини» та її лідера Юлії Тимошенко, і нагадав, що депутати з фракції проголосували за створення Фонду енергоефективності, який запрацює навесні наступного року.

За його словами, цей фонд надаватиме ОСББ допомогу на здійснення заходів із енергоефективності для зменшення сум у платіжках за комунальні послуги.

Лише відмова від сировинної стратегії розвитку на користь інтелекту зробить Україну цивілізованою й сильною державою. Таке бачення шляху нашої країни лідер партії «Батьківщина» Юлія ТИМОШЕНКО виклала на своїй сторінці в соцмережі «Фейсбук».

На думку політика, найбільший жах у поточній статистиці викликають не показники інфляції, не темпи падіння виробництва і навіть не рівень корупції на митниці. Це «сезонні хвороби» національної економіки, і за наявності політичної волі їх можна «вилікувати» доволі оперативно, переконана політик.

«Для мене найстрашніша цифра — 3%. Це частка послуг із високим інтелектуальним компонентом у структурі українського ВВП. Це ганебно! Це не тільки в десятки разів менше, ніж у розвинених країнах (Сінгапур — 75,2%, Ізраїль — 69,6%, Естонія — 68,8%). Це взагалі один із найнижчих показників у світі. З такою часткою інтелектуального продукту у ВВП країни не те що не розвиваються, а навіть не живуть довго», — пояснила Юлія Тимошенко.

Запропонований «Новий економічний курс» покликаний створити умови, за яких інтелектуали залишатимуться працювати в Україні, а шлях від винаходу до його впровадження в реальну економіку буде якомога коротшим. Програма лідера «Батьківщини» передбачає розробку Національної інноваційної стратегії та створення вітчизняної інноваційної екосистеми.

Ставку потрібно робити на інтелект, а не на сировину

Також буде засноване Міністерство інноваційного розвитку — не бюрократична структура радянського типу, а управлінський центр нового покоління — постійно діючий brainstorming.

«Парадокс у тому, що в нас дуже багато обдарованих людей із високим інтелектом, які

мають цілу низку інноваційних проектів. Однак ці люди працюють сьогодні в Кремнієвій долині, у Каліфорнії, у Китаї чи комп'ютерних фірмах Європи... У нас вони не змогли застосувати свої знання. У нас замість «кремнієвих долин» — вирубані карпатські полонини та бурштинові

шахти на Рівненщині та Житомирщині», — пояснила лідер «Батьківщини».

У нинішньому світі, переконана Тимошенко, навіть маленька інтелектуальна знахідка тягне за собою ріст ВВП, якого ніколи не дасть реалізація сировини. Для того, щоб зрозуміти перевагу втіленого в життя інтелекту над сировинною економікою, достатньо просто порівняти доходи компанії Apple та річний український бюджет: 229 млрд дол. на рік проти 112 млрд дол.

«Відродження нової України обов'язково розпочнеться з відродження національного інтелекту. Це наш пріоритет!» — наголосила Юлія Тимошенко.

ЗАПРОПОНОВАНИЙ «НОВИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ КУРС» ПОКЛИКАНИЙ СТВОРИТИ УМОВИ, ЗА ЯКИХ ІНТЕЛЕКТУАЛИ ЗАЛИШАТИМУТЬСЯ ПРАЦЮВАТИ В УКРАЇНІ, А ШЛЯХ ВІД ВІНАХОДУ ДО ЙОГО ВПРОВАДЖЕННЯ В РЕАЛЬНУ ЕКОНОМІКУ БУДЕ ЯКОМОГА КОРОТШИМ

«Новий курс» захистить фермерів

Тоді як влада керується інтересами олігархів (а в аграрному секторі саме вони отримують лівову частку дотацій та відшкодувань), дрібним та середнім фермерам залишили мізерний відсоток державної допомоги. Втім, і його вони не мають можливості отримати. До того ж фермерів позбавили елементарного захисту: рейдери захоплюють землі й підприємства, відбирають урожаї, катують і вбивають господарів. Про це говорить народний депутат, заступник голови комітету з питань аграрної політики та земельних відносин Верховної Ради України, член фракції «Батьківщина» Вадим ІВЧЕНКО.

Що мусить зробити влада, щоб українці не залишали країну в пошуках кращої долі? Які стимули має створити держава, щоб у село поверталася молодь? Як мотивувати учителів, медиків переїхати із загазованих міст у сільську місцевість? Як допомогти фермерам розпочати та успішно розвивати бізнес? Які програми вже працюють, а які існують поки у вигляді законопроектів? Усі ці питання обговорювалися на регіональних зборах фермерів, які минулого тижня відбулися в Одесі.

Так, народний депутат Вадим Івченко зазначив: «Жадібність влади, прагнен-



ня контролювати фінансові потоки не дають змоги створити автоматичні процедури підтримки аграріїв грошима, які з року в рік закладаються у бюджеті. Аграрії, стикнувшись із бюрократичною тяганиною, надалі не хочуть мати справ із державою. Якщо закладені кошти не потраплять в український АПК, залишаться невикористаними й наприкінці року знову повернуться до бюджету, це буде величезний провал у роботі нинішньої команди!

У владі сьогодні перебуває один із найбільших латифундистів, який не хоче бачити українське село таким, яким воно є в Німеччині, Франції чи інших розвинених країнах. Він звик до такої схеми: обробити, зібрати врожай і відправити його за кордон. Такий підхід треба терміново долати!»

Втім, за словами Вадима Івченка, після запровадження «Нового курсу України», запропонованого лідером «Батьківщини» Юлією Тимошенко, ситуація в аграрному секторі зрушить з місця.

«Ми повністю замінимо монополію на конкуренцію. Землю не даватимуть тим, хто на ній не працюватиме, а просто хоче її одразу продати. Запрацюють інвестиційні проекти, буде надано підтримку малим формам господарювання. Стануть доступними дотації й бюджетні програми сприяння. Розвиватиметься кооперація та працюватимуть заготівельно-збутові пункти. Ми зможемо надати кооперативам можливість навіть експортувати свою продукцію. Для багатьох наших виробників органічної продукції буде спрощено доступ до міжнародних ринків. А тепличні та органічні комплекси та органічне землеробство отримають державну підтримку», — розповідає народний депутат.

Вадим Івченко зазначив, що ці плани, звісно, амбіційні. Але, запевнив він, за кілька років можна буде докорінно змінити аграрний комплекс України.

Валерій ДУБІЛЬ: «Для реальних змін у медицині потрібна нова комплексна стратегія»

На позаминулому тижні народні депутати отримали проект бюджету на 2019 рік. Як видно із цифр, у фінансуванні галузі системи охорони здоров'я значних змін немає. Чи реально при такому бюджетуванні впроваджувати розпочату прокладною більшістю так звану реформу медицини і чого чекати медпрацівникам у новому році — ми запитали у народного депутата України з фракції «Батьківщина», члена бюджетного комітету, медика у минулому Валерія Дубіля.

» Валерію Олександровичу, цей рік був переламним у системі охорони здоров'я — у МОЗ констатують успішний старт реформи. І водночас ми вже місяць бачимо намети мітингарів під міністерством. То чи є насправді реформа і чого нам очікувати від неї у наступному році?

— «Реформа» медицини, яку запустила чинна влада, орієнтується на приклад медичної системи Великої Британії. Там для медобслуговування одного громадянина на рік витрачається 4356 доларів. Скільки, як гадаєте, в Україні? Аж 100,2 долара. У них кожен п'ятий державний фунт йде на медицину, а у нас — тільки кожна десята бюджетна гривня. У них із власної кишені люди додають ще один фунт на п'ять фунтів державного фінансування, у нас — на кожні десять державних гривень ще дванадцять власних. Відчуваєте різницю? Українці платять за медицину двічі — через податки і з власної кишені.

У людей грошей немає, бо економіка в нас не працює. І пацієнти, і медики тікають за кордон, бо наша держава не може на достатньому рівні забезпечити ні тих, ні інших. Ті ж, хто залишився, звертаються в усі інстанції. І, не почуті, змушені встановлювати намети під МОЗ із надією, що бодай так їх помітять.

» Чого ж вимагають люди і чому так довго живуть під міністерством?

— Під МОЗ живуть родичі тих українців, які мають дуже рідкісні важкі захворювання і допомогти яким можуть тільки за кордоном — їм потрібна пересадка кісткового мозку чи органів. Так от, грошей, які у цьому році виділила держава, вистачило тільки на 141 пацієнта. Кошти закінчилися у травні. Понад 100 людей залишилися без лікування, яке може їм врятувати життя, і відлік йде на дні. Нещодавно помер один із черги — його дружина так само жила під МОЗ, сподіваючись, що гроші от-от виділять.

Кілька тижнів тому я звертався до Гройсмана, щоб пере-

розподілили кошти, які вже лежать на рахунках закордонних клінік та якими не встигли скористатися попередні пацієнти. Він перекинув відповідальність на МОЗ.

З бюджетним комітетом зверталися й до Кабміну, щоб віднайшли кошти, і заміни-стра Ковтонюк сказав: спробуємо. Через місяць, у жовтні. Хоча перерозподіл можна було зробити за результатами не дев'яти, а восьми місяців. Навіщо відбувається це штучне затягування часу? На кону — життя реальних людей!

Та найсумніша ситуація із моїм законопроектом №8035, який я подав ще у лютому, — про збільшення фінансування програми «Лікування громадян України за кордоном». Його й досі не проголосували.

» Це у травні Рада ухвалила законопроект про розвиток трансплантології в Україні. Навіщо ж відправляти українців на лікування за кордон?

— Для запуску системи трансплантації в Україні у нас все є, її вже можна проводити. Навіть на пілотний проект у бюджет-2018 заклали 112 млн грн. Та їх не змогли до сьогодні освоїти — у чиновників МОЗ не знайшлося часу на розробку документів.

Медичний комітет рекомендував ці гроші перекинути важкохворим, які стоять у «черзі смерті», щоб встигнути врятувати бодай кілька життів. Але у МОЗ вирішили 76 мільйонів скерувати на закупівлю обладнання для трансплантацій через міжнародні організації (хоча спочатку, коли просили 112 млн, переконували, що обладнання є), термін поставки якого триватиме до 20 місяців! При цьому, згідно із новоухваленим законом про розвиток трансплантології в Україні, цими грошима має



У ЦЬОМУ РОЦІ ДЕФІЦИТ ФІНАНСУВАННЯ МЕДЗАКЛАДІВ, ЯКІ ДІЙСНО ЩОДНЯ РЯТУЮТЬ ЖИТТЯ, СЯГНУВ 37%, А У ПРОЕКТІ БЮДЖЕТУ НА 2019 РІК — ВЖЕ 45%

розпоряджатися профільний орган, який ще навіть не створили. Це — пряме корупційне порушення.

» Скільки на допомогу важкохворим закладають у наступному році?

— У 2019-му планують пролікувати за кордоном тільки 141 людину — бюджет не збільшили ні на копійку. За минулий, 2017-й рік, пролікувалися 208 пацієнтів, а цьогорічна черга — понад 240. Так завдяки уряду в нас «заплановано» з'являються зайві у своїй країні люди, до котрих високопосадовцям і діла немає.

І як можна в умовах, коли українці помирають, збільшувати бюджет на чиновників від охорони здоров'я на 19 млн грн? Потрібно буде десь брати гроші ще на понад сто людей, адже через непрофесіоналізм команди МОЗ трансплантація в Україні навряд чи запуститься так швидко. На неї знову виділяють 112 млн — і маю надію, їх у 2019-му вже нова команда скерує у потрібне русло.

Складна ситуація із закупівлею ліків — незрозуміло, хто у міністерстві вибирає, кому жити, а кому помирати. Незважаючи на масштабну інформаційну кампанію про те, що ліки є, насправді ліків як не було, так і не буде. Мало того, що на них виділяється тільки 34% від необхідної суми, так ще й для одних пацієнтів (СНІД, туберкульоз, гепатит) потреба по-

кривається на всі 100%, а на

лікування інших, найвитратніших і критичних для простих людей хвороб — покривається тільки на 55% (дитяча онкологія), 23% (доросла онкологія), 7,5% (закупівля ендопротезів, у т.ч. для наших воїнів). І це тільки деякі цифри. При тому, що минулого року для лікування таких хворих виділялися більші суми.

» Що ви можете сказати про фінансування медицини в областях? Адже субвенція у 2019 році ще залишається. Чи вистачить грошей медзакладам?

— Пам'ятаєте, рік тому команда президента розповідала, як збирається розвивати систему охорони здоров'я у сільській місцевості. У бюджет на це заклали 4 млрд грн на чотири роки — по мільярду на кожен рік. Я думаю, ті, хто живе у сільській місцині, побачили цю програму в дії. 1 млрд коштів, закладений на 2018 рік, й досі не освоєний.

Стосовно субвенції. Держава і тут все більше й більше перекладає фінансовий тягар на місця. У цьому році дефіцит фінансування медзакладів, які дійсно щодня рятують життя, сягнув 37%, а у проекті бюджету на 2019 рік — вже 45%. А тепер зверніть увагу, у скільки місцевій владі обійдеться утримання медзакладів, якщо вона не хоче їхнього закриття. Майже 39 млрд грн!

» Чому дефіцит збільшився?

— У минулому році обсяг субвенції склав 60,5 млрд, при цьому 26,5 млрд були централизовані під управління МОЗ. У 2019-му картина зміниться — під МОЗ централізується на 40% більше грошей, а області отримають на 3% менше.

Нацслужба здоров'я, через яку з 2019-го має фінансуватися вся первинна медична допомога, також не отримає 100% фінансування, яке обіцяла влада, коли приймала «реформаторський законопроект». З урахуванням вікових коефіцієнтів та наявного розподілу населення за віковими групами середня капітаційна ставка у 2019 році повинна дорівнювати 695,4 грн на людину. Стівідсоткова потреба у фінансуванні первинної медичної допомоги складає 26,84 млрд грн, а у бюджет закладають тільки 15,3 млрд грн.

Ось так проходить децентралізація Гройсмана — на МОЗ грошей у бюджеті вистачить, а про своє лікування пацієнти мають подбати самі.

» Підхід до формування бюджету медицини у 2019 році зміниться?

— Реформу влада робить фрагментами, перекидаючи тягар з недофінансованих програм на плечі людей чи на місцеві податки. Наприклад, майже мільярд гривень у 2019 році вирішили виділити на пілотний проект з розвитку системи екстреної меддопомоги у п'яти областях та столиці. Ці кошти спрямовуються на придбання транспорту і оснащення диспетчерських. І це добре.

Та чому під цю програму обрали тільки декілька областей? Адже проблема з критичним станом «швидких» є по всій країні — потрібно придбати 2830 автомобілів: типу В — 2281 одиницю на загальну суму 4678,3 млн грн; типу С — 549 одиниць на загальну суму 1705,2 млн грн. Але сума у понад 6 млрд грн непідійомна для бюджету одного року, і її можна розділити на п'ять років. Чому б так не зробити? Чому влада вибірково вирішує, кому і що давати, — таке собі управління в ручному режимі? І так буквально за всіма напрямками.

Зі своєю експертною групою розробив і найближчим часом подам правки до бюджету, щоб хоч якось попередити той колапс, який очікує на системі охорони здоров'я через безглузді рішення чиновників. Проте, чесно скажу, самими лише правками ситуацію не зміниш — потрібен єдиний новий курс у всій галузі, потрібні злагоджені дії єдиної команди, яка зацікавлена у якісних і вчасних змінах в українській медицині. Така команда у нас є, ми вже напрацювали план дій, який зможемо впровадити одразу після зміни чинної влади — чекати залишилось зовсім недовго.

Бесіду вела Ірена МАК

У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ КОЖЕН П'ЯТИЙ ДЕРЖАВНИЙ ФУНТ ЙДЕ НА МЕДИЦИНУ, А У НАС — ТІЛЬКИ КОЖНА ДЕСЯТА БЮДЖЕТНА ГРИВНЯ. У НИХ ІЗ ВЛАСНОЇ КИШЕНІ ЛЮДИ ДОДАЮТЬ ЩЕ ОДИН ФУНТ НА П'ЯТЬ ФУНТІВ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСУВАННЯ, У НАС — НА КОЖНІ ДЕСЯТЬ ДЕРЖАВНИХ ГРИВЕНЬ ЩЕ ДВАНADЦЯТЬ ВЛАСНИХ

Про енергонезалежність у нас люблять поговорити з високих трибун. Зниження споживання (а по деяких позиціях і повну відмову від імпортованих ресурсів) як мету зафіксовано в урядовій стратегії сталого розвитку «Україна-2020» та підтверджено в енергетичній стратегії «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність» до 2035 року. В умовах війни з РФ Україні вкрай необхідно злізти з газової голки та повністю забезпечувати власні потреби вітчизняними ресурсами. Однак скоро казка мовиться, особливо якщо потрібно підвищувати тарифи, прикриваючись енергонезалежністю, а от зі справами якось не клеїться.

Говорячи про енергонезалежність, і Гройсман, і керівництво НАК «Нафтогаз» насамперед мають на увазі відмову від імпортованого природного газу. І, безумовно, в цьому є резон. Адже скільки б чиновники не святкували круглі дати відмови від російського газу, як не крути, але по реверсу ми отримуємо і споживаємо саме його. Враховуючи, що Путін і компанія використовують одні й ті ж самі методи тиску на нашу країну, спроби грати газовим вентилям у найлютіші морози з їхнього боку триватимуть. І нам, судячи з усього, доведеться і надалі проводити акції «Прикрути» і мерзнути, щоб вкотре довести Європі, що Україна — надійний транзитер. Якщо ж «Північний потік – 2», в якому так зацікавлена Німеччина, буде побудований, транзитні потужності нашої країни зведуться до мінімуму.

За розрахунками уряду, до 2020 року Україна повинна не просто злізти з газової голки, а й стати експортером блакитного палива. Це, як неодноразово заявляв Гройсман, дозволить у тому числі знизити тарифи для населення, що не може не відгукнутися тихою радістю в душі кожного українця напередодні чергового подорожчання газу. До слова, саме необхідністю нарощувати власний видобуток енергоресурсів Кабмін і виправдовував попередні підвищення вартості газу.

Втім, незважаючи на те, що начебто на це вже є гроші, збільшення видобутку бла-

китного палива йде не надто стрімкими темпами. У Кабміні неодноразово озвучували, що до 2020 року Україна видобуватиме щорічно 27 млрд куб. м газу, що повністю має покрити всі потреби нашої країни.

Однак темпи забезпечення України власним ресурсом поки не особливо вражають. Так, у 2017-му, за даними «Укргазвидобування», видобуток газу зріс на 4,4% (на 645 млн куб. м) — до 15,25 млрд куб. м, що було відмічено «дочкою» НАК як рекордний рівень за останні 24 роки.

А ось у нинішньому році, незважаючи на зниження ренти на видобуток із нових свердловин, вражаючих результатів поки немає. Якщо в першому півріччі фіксували зниження, то вже станом на серпень, тобто буквально за пару місяців, «Укргазвидобування» вдалося вийти на торішні показники — 1,304 млрд куб. м.

Експерт з питань енергетики Валентин ЗЕМЛЯНСЬКИЙ сумнівається в тому, що за результатами 2018 року власний видобуток збільшиться. Найімовірніше, «Укргазвидобування» лише досягне торішніх показників.

«Про яку енергонезалежність може йти мова, коли при анонсованих наполеонівських планах щодо збільшення власного видобутку газу на 15% щорічно ми ледве-ледве підвищуємо його на 4,4%? Виходячи з того, що підвищення тарифів для населення обґрунтовувалися необхідністю нарощування власного видобутку й модернізації систем,



складається враження, що гроші явно йдуть кудись не туди.

По суті ж імпортозалежність вигідна «Нафтогазу», який, закуповуючи блакитне паливо за кордоном, збільшує собі прибуток. А чим вищий прибуток, тим більші премії у керівництва НАК», — констатував він у коментарі «ВВ».

У свою чергу експерт з питань енергетики Юрій КОРОЛЬЧУК розповів про те, що газу власного видобутку вже повністю вистачає на потреби населення і підприємств ТКЕ.

«Енергонезалежність по суті настане тоді, коли українського газу вистачатиме як на потреби населення, так і на промисловість. Тобто фактично потрібно збільшити видобуток на 14 млрд куб. м. Однак ні «Укргазвидобування», ні приватні компанії не можуть наростити такі обсяги, в тому числі через відсутність достатньої кількості розвіданих родовищ із підтвердженими запасами блакитного палива. Тому за оптимістичного сценарію — з урахуванням приходу інвесто-

рів, розвідки нових і розробки старих родовищ, а також планомірного виконання відповідних програм — для справжньої енергонезалежності в газовій сфері знадобиться щонайменше 15–20 років», — підкреслив він у коментарі «ВВ».

У вугільній сфері теж все не так райдужно. Через окупацію Донбасу, де видобувається антрацит, п'ятий рік поспіль ми відчуваємо дефіцит енергетичного вугілля на рівні 5 млн тонн на рік. У підсумку з метою зниження закупівель вугілля в інших країнах в урядових головах народилося цілком логічне рішення — переводити ТЕС на вугілля марки Г (так зване газове вугілля), яке видобувається в Україні, а заодно збільшити власний видобуток. А впровадження сумнозвісної формули тарифоутворення «Роттердам+» мало б сприяти збільшенню видобутку. Але ні — за два роки видобуток впав на 25%. А протягом семи місяців нинішнього року загальний обсяг видобутку чорного золота вугледобувними підприємствами, підпорядкованими Міненерго, зменшився порівняно з відповідним періодом минулого року на 284,6 тис. тонн (або на 10,3%). У тому числі видобуток енергетичного вугілля зменшився на 46,5 тис. тонн (або на 2,1%), коксівного — на 238,1 тис. тонн (або на 47,5%) порівняно з відповідним періодом 2017 року.

Юрій Корольчук констатує, що для збільшення видобутку вугілля потрібно для початку дослідити стан працюючих шахт, а також зайнятися розвідкою, щоб розуміти, на які запаси можна розраховувати. При цьому варто замислитися і про реальну вартість ресурсу.

«В Індонезії, де видобувають вугілля відкритим способом, найдешевший видобуток у світі. Собівартість чорного золота нижчої якості, ніж українське вугілля, за прогнозами, становитиме приблизно 60 до-

ларів за тисячу тонн. У нас же глибинний видобуток, тому й витрати набагато вищі через застосування великого обсягу паливно-мастильних матеріалів (ПММ) і більш складної техніки, при цьому ціна — аналогічна індонезійській», — пояснює він.

Свою чергою Валентин Землянський вважає, що необхідно міняти підхід в енергосфері.

«У нас запорукою успіху вважають збільшення видобутку. А передусім має йтися про економне витрачання енергоресурсу. Тобто починати потрібно з реальних програм енергоефективності та модернізації, приклади яких показують Японія, Південна Корея і той же Китай. Якщо ми підемо цим шляхом, питання зростання видобутку відійде на другий план. Утім, енергоефективність у нас не в фаворі», — підкреслив він.

Справді, попри те, що закон про Фонд енергоефективності, який має розподіляти кошти з держбюджету та інших джерел на компенсацію термомодернізації будівель, встановлення нового обладнання, був ухвалений влітку 2017 року, він і досі не запрацював. Натомість у проекті держбюджету-2019 на нього збираються виділити 1,6 млрд грн. Ще 400 млн грн — на «теплі» кредити. При цьому витрати на загальну модернізацію будинків оцінюються в 30 млрд євро. Тобто на підтримку держави доведеться чекати століттями, навіть незважаючи на обіцяні ЄС 54 млн євро безповоротної допомоги.

Ось і виходить, що ми в тарифах оплачуємо збільшення видобутку ресурсів, а як платники податків спрямовуємо свої кровні на програми енергоефективності. Однак у сухому залишку виявиться, що ми за все платимо, але нічого не отримуємо...

Катерина МІЦКЕВИЧ

У ТЕМУ

Енергетиці — нова політика

На відміну від хаотичних дій уряду навколо енергонезалежності України, лідер ВО «Батьківщина» Юлія Тимошенко разом із експертами розробила збалансовану «Нову енергетичну політику», яка є одним із напрямів «Нового економічного курсу». В ній не тільки окреслені стратегічні завдання, а й запропоновані практично покрокові інструкції до досягнення мети. Стратегія враховує міжнародні зобов'язання України, світові тенденції розвитку енергетики, а також проблеми галузі.

Головними цілями «Нової енергетичної політики» є енергонезалежність та енергоефективність. Розуміючи, що функціонування енергетики має забезпечувати сталий розвиток економіки держави, автори пропонують проводити стратегічне планування з урахуванням подальшої трансформації економіки — від сировинної до моделі інноваційного розвитку.

При цьому в «Новій політиці» закладено застосування принципів циркулярної економіки: використання відновлюваної енергети-

ки, енергоефективність, а також переробка вторсировини (відходів).

Автори наголошують і на конкурентоспроможних енергоринках. Йдеться про відмову від застарілих моделей управління в галузі і модернізацію генеруючих потужностей, що не відповідають новим сучасним стандартам (екологія, безпека енергопостачання тощо). Крім того, передбачається впровадження інклюзивних ринкових моделей, застосування інноваційних технологій і інтеграція в загальноєвропейські ринки.

Великі трейдери знову заговорили про 100 доларів за барель



Провідні торгові дома вперше з 2014 року прогнозують повернення нафтових цін на рівень 100 доларів за барель, а ОПЕК разом зі своїми союзниками безуспішно намагається відшкодувати втрати від американських санкцій проти іранського експорту.

Нафта марки «Брент» вже піднялася в ціні мало не до чотирирічного максимуму. Саме такого стрибка цін намагається не допустити президент Дональд Трамп, який вимагає від Організації країн — експортерів нафти збільшити обсяги видобутку. Однак картель разом зі своїми союзниками на зустрічі в Алжирі подавав недвозначні сигнали, і в кінцевому підсумку ясно дав зрозуміти, що не збирається поступитися вимогам США про швидке зниження цін на нафту.

Упертість ОПЕК укупі з ознаками зменшення пропозиції з боку Ірану породила оптимістичні і вельми забіякуваті на-

йона барелів на день, оскільки Сполучені Штати «неймовірно серйозно» налаштовані на реалізацію санкційних заходів.

Іран добуватиме «істотно менше, ніж раніше, і напевно менше, ніж очікували багато хто на момент введення санкцій», сказав Лакок на конференції АРПЕС. За його оцінкою, до Різдва ціни на нафту виростуть до 90 доларів, а до початку 2019 року — до 100 доларів.

ОПЕК змушена боротися не тільки з американськими санкціями проти Ірану, які підтримують пропозицію. Через економічну кризу також стався спад нафтовидобутку у Венесуелі. Сланцевий видобуток у

У вересні-жовтні Саудівське Королівство має намір збільшити видобуток, заявив міністр, не вказавши при цьому конкретні обсяги.

Така заява позначилася на поведінці банкірів з Уолл-стріт і хедж-фондів, які почали грати на підвищення, але з деякими застереженнями.

Франсиско Бланч, який очолює дослідження сировинних товарів у Bank of America, зазначив у службовій записці для клієнтів, що сигнали з ОПЕК вказують на «ймовірність стрибка нафтових цін, і в цих умовах підвищується ймовірність обвалу, подібного до того, який трапився в 2008 році».

Десять років тому марка «Брент» підскочила майже до 150 доларів за барель, але через кілька місяців відбувся ціновий обвал, адже висока вартість палива і глобальна фінансова криза спровокувала



ДЕСЯТЬ РОКІВ ТОМУ МАРКА «БРЕНТ» ПІДСКОЧИЛА МАЙЖЕ ДО 150 ДОЛАРИВ ЗА БАРЕЛЬ, АЛЕ ЧЕРЕЗ КІЛЬКА МІСЯЦІВ ВІДБУВСЯ ЦІНОВИЙ ОБВАЛ, АДЖЕ ВИСОКА ВАРТІСТЬ ПАЛИВА І ГЛОБАЛЬНА ФІНАНСОВА КРИЗА СПРОВОКУВАЛИ ПАДІННЯ ПОПИТУ

строї на щорічній зустрічі азіатських представників нафтової галузі, трейдерів, нафтоперробників і банкірів у Сінгапурі.

«У ринку немає відповіді на можливе зниження в четвертому кварталі обсягу пропозиції в розмірі двох мільйонів барелів на день, — заявив у своїй промові на Азіатсько-Тихоокеанській нафтовій конференції (АРПЕС) співзасновник Mercuria Energy Group Даніель Єггі. — На мій погляд, не можна виключити ціновий стрибок вище 100 доларів за барель».

ПОСИЛЕННЯ САНКЦІЙ

Коли Трамп у травні оголосив про плани відновлення санкцій проти нафтового експорту Ірану, ринок порахував, що видобуток скоротиться на 300–700 тисяч барелів на день. Про це заявив співдиректор нафтового трейдингового підрозділу компанії Trafigura Group Бен Лакок. Однак зараз більшість схильється до того, що скорочення видобутку складе півтора міль-

США, що став найбільшим новим джерелом поставок, також стикається з дедалі більшими труднощами, оскільки проблеми з трубопроводами і брак робочої сили перешкоджають його зростанню.

ОПЕК ВИЧІКУЄ

У цих складних умовах, коли проблеми вимагають термінового вирішення, найбільші світові нафтовидобувні країни зайняли вичікувальну позицію на своїй зустрічі в Алжирі. Саудівська Аравія, Росія та Об'єднані Арабські Емірати стверджують, що у них є резервні можливості для задоволення потреб ринку, проте вони не хочуть використовувати їх превентивно.

«Наш план полягає в задоволенні попиту, — сказав саудівський міністр енергетики Халід аль-Фаліх. — Причина, чому Саудівська Аравія не нарощує видобуток, полягає в тому, що всі наші покупці отримують нафту в повному обсязі, скільки їм потрібно».

ли падіння попиту. Цього разу торгова війна між США і Китаєм, що посилюється, створює загрозу економічному зростанню в Азії, а нестабільність у країнах, що розвиваються, може посилити негативний вплив підвищення цін на глобальне зростання попиту.

Основний сценарій Bank of America на майбутній рік — близько 80 доларів за барель, відзначається в службовій записці для клієнтів.

Компанія Citigroup вважає, що нафта вийде на цей рівень вже в четвертому кварталі, і припускає, що зростання цін може тривати і далі.

«Рівновага ненадійна, а через відсутність резерву видобутку нафта цілком може піднятися вище 90 і навіть 100 доларів, якщо матеріалізуються всі потенційні ринкові ризики», — відзначають у записці її автори, в тому числі Ед Морс.

Хав'єр БЛАС, Хісу ЛІ, Альфред КАНГ, Ден МЕРТАФ Bloomberg, США

Кінець епохи Меркель

Обрання незручного для Меркель глави фракції в Бундестазі означає, що канцлер більше не здатна згуртувати навколо себе більшість у власних рядах. Уряду ФРН загрожує швидкий кінець.

Голови фракцій працюють тим успішніше, чим вони непомітніші і чим менше інформації про їхню роботу. У німецькій партійній системі їхнє завдання — організувати для глави партії підтримку більшості. Якщо останній одночасно обіймає посаду канцлера, то глава фракції повинен забезпечити йому необхідні умови, щоб той якомога тише і спокійніше займався своєю роботою.

Це в теорії. Однак у нинішньому уряді «тихо і спокійно» не виходить вже нічого. Самі коаліційні переговори супроводжувалися інтригами, відставками і постійно нависаючою небезпекою оголошення нових виборів. А зараз, через рік після парламентських виборів, питання, коли ця коаліція розвалиться і Німеччина займеться формуванням нового уряду, — перетворилося лише на фактор часу.

Причина не тільки в тому, що партнери по коаліції гризуться як кішки із собаками і прогнали залишки народної довіри у процесі внутрішньої боротьби за владу. Тепер Ангела Меркель втратила більшість і у власному таборі. Відсторонення її багаторічної довіреної особи і глави фракції Фолькера Каудера — це палацовий переворот, який може закінчитися тільки одним сценарієм: нові вибори без Ангели Меркель, яка останні 13 років значною мірою визначала долю Німеччини та Європи.

А якщо взяти до уваги, що обрання маловідомого політика, який займався фінансовими проблемами, Ральфа Брінкхауса главою

фракції припало якраз на той момент, коли Дональд Трамп в ООН знову атакував Німеччину, то ситуація в найбільшій європейській економіці лякає.

Надто багато хто з депутатів німецького парламенту цього скликання, здається, не усвідомлюють усієї серйозності становища. Їх обрали для того, щоб вони працювали задля процвітання країни. А не для того, щоб тижнями блокували роботу уряду, сварилися через дрібниці і призначення і таким чином підсилювали правопопулістів із «Альтернативи для Німеччини».

З першого ж дня існування цього уряду йому не вистачало не тільки спільного політичного бачення, але, головне, політичних фігур відповідних масштабів, щоб відповідально провести Німеччину через ці непрості часи. Єдиною масштабною фігурою до цього часу була Ангела Меркель, яка вдало відволікала увагу від глибокої прізви в правлячій коаліції, а також і в лавах власної партії.

Однак тепер із цим покінчено. Депутати ХДС і ХСС не просто змістили Фолькера Каудера. У ці нестабільні часи вони відкрито атакують федерального канцлера. Питання про кінець правління Ангели Меркель навіть не ставиться — тільки про те, як швидко він відбудеться.

Все це насторожує. І не тільки тому, що «Альтернатива для Німеччини» і Дональд Трамп зараз відчують справжню радість...

Інес ПОЛЬ, головний редактор Deutsche Welle, Німеччина



ДЕПУТАТИ ХДС І ХСС У ЦІ НЕСТАБІЛЬНІ ЧАСИ ВІДКРИТО АТАКУЮТЬ ФЕДЕРАЛЬНОГО КАНЦЛЕРА. ПИТАННЯ ПРО КІНЕЦЬ ПРАВЛІННЯ АНГЕЛИ МЕРКЕЛЬ НАВІТЬ НЕ СТАВИТЬСЯ — ТІЛЬКИ ПРО ТЕ, ЯК ШВИДКО ВІН ВІДБУДЕТЬСЯ

Китай має намір взяти християнство під контроль

За останніх два роки близько 60 мільйонів китайців на собі відчули силу нової агресивної влади, яка прагне взяти під контроль їхню віру.

Приблизно 50 мільйонів протестантів у Китаї уникли державного втручання, але влада зносить сотні церков по всій країні, скидає хрести зі шпилів і виганяє паству на вулицю. Все це — частина масштабної кампанії, метою якої є посилення контролю над релігією.

Близько 10 мільйонів католиків у Китаї стикнулися з аналогічними обмеженнями. Але нещодавно китайська влада почала діяти по-іншому, уклавши дипломатичну угоду з Ватиканом. За умовами цієї домовленості папа римський Франциск визнає законність сімох призначених Пекіном єпископів, а натомість отримує право голосу при призначенні майбутніх китайських єпископів.

Керівництво Ватикану назвало цю угоду історичним проривом і першим офіційним визнанням комуністичною державою влади папи в римсько-католицьких церквах Китаю. Але мета Пекіна тут така сама, як і при знищенні храмів: він хоче взяти під свій контроль стрімке поширення в країні християнства — першої «іноземної» віри, що отримала плацдарм у Китаї після двох тисяч років панування тут буддизму.

Керівна Комуністична партія вбачає у компромісі з Ватиканом крок уперед у справі ліквідації підпільних церков, де поколіннями молилися китайські католики, які не бажали визнавати партійну владу. Такі заходи вживаються в рамках великої кампанії з посилення контролю над усіма сферами життя суспільства. Вона стартувала після того як лідером партії й керівником країни в 2012 році став Сі Цзіньпін. Він також розпочав кампанію боротьби з корупцією, громадськими організаціями й незалежною журналістикою.

Сьогодні, коли багато китайців в умовах хаотичних економічних змін шукають опору в цінностях і традиціях, Сі сприяє зміцненню деяких релігій, таких, як буддизм і даосизм, щоправда, одночасно стежачи за тим, щоб

вони дотримувалися партійної лінії.

Християнство ж поширюється швидкими темпами серед фахівців та інтелектуалів у найбільших містах країни і в найбільш благополучних регіонах. Збільшення кількості католиків загалом відповідає зростанню населення. У 1949 році їх було три мільйони, а сьогодні їхня кількість зросла до 10 мільйонів.

Здебільшого католики вперто опираються контролю з боку держави. У деяких районах Китаю населення цілих округів ходить до підпільних церков, а підконтрольні державі храми стоять порожні. Але все може змінитися після домовленостей Ватикану й Пекіна. Частина підпільних єпископів у Китаї можуть піти, поступившись місцем тим людям, які за останні 10 років були призначені Пекіном і яких погодився визнати папа. У цій країні всього близько 100 єпископів і прелатів — як підпільних, так і затверджених державою. 12 місць залишаються вакантними.

Неясно поки, як така система працюватиме. Обидві сторони говорять, що підписана угода є попередньою, і не розголошують її деталей. Цілком імовірно, що буде введена якась неформальна система вето. Ватикан зможе відкидати кандидатури, запропоновані китайською владою, але здебільшого шляхом спокійних консультацій, а не офіційного головування.

У перспективі можуть бути відновлені й дипломатичні зв'язки між Пекіном і Ватиканом. Якщо все піде так, як обіцяє влада, ця угода дасть католицькій церкві офіційне право брати участь у призначенні священників у контрольовані партією церкви Китаю. Це станеться вперше майже за 70 років. І буде важливою поступкою з боку держави.

Іен ДЖОНСОН,
The New York Times (США)
(Матеріал друкується
зі скороченнями)



Відомо, що табір біженців «Морія» на грецькому острові Лесбос переповнений. У ньому панують антисанітарія й насильство. У квітні працівники служб гуманітарної допомоги повідомили, що в цьому таборі діти — навіть у віці 10 років — вчиняють спроби самогубства. Тим самим було підкреслено ще один трагічний аспект кризи біженців: 30 мільйонів дітей по всьому світові зараз є вимушеними переселенцями, і багато хто з них живе у жахливих умовах. Ця криза не просто ставить під загрозу їхні життя сьогодні — вона здатна знищити їхнє майбутнє.

У «Морія» діти живуть у страху: бунти, що відбулися нещодавно в таборі, позбавили даху над головою сотні його жителів, а деякі з них навіть були важко поранені. Це, безумовно, травматичний досвід для всіх дітей, особливо для численних безпритульних.

Ситуація ускладнюється тим, що у багатьох із них немає навіть даху над головою. Ще тисячі зі своїми рідними туляться в наданих благодійними організаціями наметах, які промокають. Минулої зими троє осіб, намагаючись зігрітися, загинули від отруєння чадним газом.

Однак проблеми цих дітей не обмежуються сьогоднішнім днем. Навіть якщо вони опиняться у відносній безпеці, їхні перспективи похмурі, оскільки більшість із дітей-біженців не мають жодних можливостей відвідувати школу. А цей факт серйозно зменшить їхні шанси в майбутньому знайти гарну роботу.

Втім, у біженців, які застрягли в «Морія», з'явилася надія. Грецька влада дала міністерству міграції країни 30 днів для того, щоб поліпшити умови життя в таборі або ж закрити його. Такий крок уже давно назрів.

Ніхто не применшує колосальних проблем, із якими стикнулася Греція. Ця країна, яка переживає труднощі під тягарем політики економії державних витратів, змушена була мати

справу з 1,1 мільйона осіб, які прибули в країну з 2014 року. Оскільки всі інші держави ЄС, по суті, закрилися для біженців, які перебувають зараз у Греції, табори на материк виявилися вщерть заповненими. При цьому сотні нових переселенців продовжують причалювати до берегів Лесбосу щодня. «Морія» працює з навантаженням, яке в тричотири рази перевищує офіційно заявлену місткість табору. Це катастрофа для невеликого острова, чия туристична галузь нині майже повністю знищена.

Починаючи з 2015 року Єврокомісія виділила Греції понад 1,5 млрд євро на розв'язання проблем, пов'язаних із кризою біженців. Питання, куди саме пішли ці кошти, стало предметом дослідження Себастьяна Ліпа, який нещодавно провів кілька тижнів у цьому таборі в статусі волонтера.

Неадекватна підтримка біженців — це проблема не тільки Греції. Погані умови життя людей фіксують у таборах багатьох інших країн. За словами верховного комісара ООН у справах біженців Філіппо Гранді, до ряду проблем належить і майже повна відсутність можливостей для навчання. Менше половини дітей-біженців шкільного віку у світі відвідують школу, менш ніж 25% переходять у класи середньої школи, менше

1% намагаються здобути вищу освіту.

За останніми даними, в «Морія» перебуває 1729 дітей, більше тисячі — шкільного віку. Ніхто з них не відвідує державні школи, а уряд Греції ще тільки готується надати їм доступ до однієї з програм формальної освіти, запущених спеціально для переселенців.

Найкращий варіант, наданий дітям-біженцям у «Морія», — це переповнені неформальні освітні центри. Але навіть він доступний не всім, оскільки існуючі центри здатні навчати тільки 500 дітей на день. Однак і ця цифра, можливо, незабаром різко зменшиться. Найбільший неформальний освітній центр, керований ЮНІСЕФ, може закритися вже в грудні через недостатнє фінансування.

Фонд «Освіта не може чекати» був заснований для усунення дефіциту у фінансуванні програм навчання таких дітей. Цей фонд, очолюваний Ясмін Шериф, координує свою роботу з ООН і її гуманітарними агентствами.

Потреби в отриманні освіти та трудовій зайнятості не беруться до уваги при плануванні гуманітарної допомоги. Однак біженці потребують не тільки достатнього харчування, житла й медичної допомоги, а й знань і інструментів, необхідних для побудови нового життя у суспільстві — рідної країни або віднайденій. Гарантувати, щоб вони отримали потрібні їм навички, — в наших спільних інтересах.

Гордон БРАУН,
колишній прем'єр-міністр
і міністр фінансів
Великої Британії, нині —
спеціаліст ООН з питань
глобальної освіти.
Project Syndicate, США
(Матеріал друкується
зі скороченнями)

ПОТРЕБИ В ОТРИМАННІ ОСВІТИ ТА ТРУДОВІЙ ЗАЙНЯТОСТІ НЕ БЕРУТЬСЯ ДО УВАГИ ПРИ ПЛАНУВАННІ ГУМАНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ. ОДНАК БІЖЕНЦІ ПОТРЕБУЮТЬ НЕ ЛИШЕ ДОСТАТНЬОГО ХАРЧУВАННЯ, ЖИТЛА Й МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ, А Й ЗНАНЬ І ІНСТРУМЕНТІВ, НЕОБХІДНИХ ДЛЯ ПОБУДОВИ НОВОГО ЖИТТЯ У СУСПІЛЬСТВІ — РІДНОЇ КРАЇНИ АБО ВІДНАЙДЕНОЇ

В улюбленців мільйонів футбольних вболівальників — київського «Динамо» — щось зламалося в механізмі гри, і клуб потрапив у смугу невдач. Причому смуга ця ніяк не закінчується. Навіть перемоги над чернігівською «Десною» та «Маріуполем» не дають жодних гарантій, що надалі підопічні Хацкевича перемагатимуть. Шість матчів поспіль команда не могла виграти! І якщо щось докорінно не змінити в схемі роботи всього динамівського колективу, то про єврокубки в наступному сезоні можна взагалі забути.

До перемоги над командою з Чернігова київське «Динамо» виграло востаннє аж 18 серпня 2018 року. Тоді у Києві на НСК «Олімпійський» команда обіграла «Олександрію», причому досягти цього вдалося тільки після виходу на заміну Циганкова, який і поклав м'яч у ворота підопічних Шарана.

Після цієї гри динамівці зазнали двох поразок та здобулися на чотири нічі в офіційних матчах, в результаті вилетівши з кваліфікації Ліги чемпіонів (та втративши можливість заробити близько 30 мільйонів євро призових) і скотившись на третє місце в українській Прем'єр-лізі (УПЛ) з відставанням у сім очок від «Шахтаря». Свій перший матч у групі Ліги Європи «Динамо» фактично провалило, зігравши внічию з «Астаною», що може значно ускладнити вихід киян із групи.

Очевидно, низка невдач не є збігом випадковостей. Так, звісно, якби Буяльський чи Сидорчук забияли третій гол у ворота «Астани», ми б вітали «Динамо» з перемогою і лише гадали, чи це нові зачіски Бурди та Буяльського допомогли, чи щось інше. Але як трактувати поразку від «Карпат» на власному полі? Теж випадковість? Ні — «Динамо» за грою поступилося львів'янам. Зустріч з «Аяксом» у Києві — теж наочний приклад, як не треба грати у футбол.

І навіть перемога над значно слабшою «Десною» в останньому турі УПЛ не дає жодних гарантій, що «Динамо» на решті знайшло свою гру й надалі все буде добре. В цьому матчі

кияни змогли відкрити рахунок тільки на останній хвилині першого тайму. Команда, яка претендує на лідерство в чемпіонаті України й має амбіції грати у єврокубках, повинна визначати результат матчу з набагато слабшим суперником у перші 15–20 хвилин гри, а потім на класі спокійно доводити до логічного завершення поєдинку.

«Динамо» ж, навпаки, весь перший тайм ніяк не могло відшукати ключі до воріт свого суперника, а на перших хвилинах другого тайму ледь не пропустило гол у свої ворота. Безбородько схопився за голову, після того як з кількох метрів влучив у штангу воріт Дениса Бойка, який уже нічим не зміг би зарадити своїй команді. І лише чудо врятувало «Динамо» від розпису чернігівської «Десни» у їхніх воротах.



ЗЛАМАНИЙ МЕХАНІЗМ ГРИ, або Що коїться з київським «Динамо»?

кої славетної команди, як київське «Динамо».

Проблеми з грою у столичного клубу виникли не вчора і навіть не місяць тому. І не варто думати, що ці проблеми стосуються лише професійних якостей тих гравців, які виходять на футбольне поле. Це передусім проблеми, пов'язані з тим, як наразі

гадати, скільки часу знадобиться для того, щоб повністю зруйнувати славетну команду, яку ще не так давно боялися всі європейські гранди.

Може, інформація, яка поширюється інтернет-простором, буцімто Суркіс-молодший хоче продати «Динамо» Шуфричу-старшому, не є плітками? В такому разі чи виграє

і це в головного тренера Шевченка, який явно має «динамівське серце»? Навряд чи тренера можна звинуватити в упередженому ставленні до киян. Він формував стартовий склад не за критерієм належності до тієї чи іншої команди, а за показником якості гри, яку демонстрували гравці збірної останнім часом.

ЯКЩО ІГОРЯ СУРКІСА ВЛАШТОВУЄ ТАКИЙ СТАН РЕЧЕЙ, ЯКИЙ МИ СЬОГОДНІ БАЧИМО, І ВІН НІЧОГО НЕ ЗБИРАЄТЬСЯ ДОКОРІННО ЗМІНЮВАТИ В МЕХАНІЗМІ РОБОТИ КЛУБУ, ТО ЗАЛИШАЄТЬСЯ ЛИШЕ ГАДАТИ, СКІЛЬКИ ЧАСУ ЗНАДОБИТЬСЯ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ПОВНІСТЮ ЗРУЙНУВАТИ СЛАВЕТНУ КОМАНДУ, ЯКУ ЩЕ НЕ ТАК ДАВНО БОЯЛИСЯ ВСІ ЄВРОПЕЙСЬКІ ГРАНДИ

На втіху нечисленним вболівальникам київської команди, які прийшли підтримати своїх улюбленців на стадіон, підопічні Хацкевича все ж змогли зібратися й довести всім, що хоча б з «Десною» вони можуть впоратися. Остаточний результат матчу більш ніж переконливий — 4:0. Але, ще раз наголосимо, результат гри зі слабким суперником не може бути показовим для та-

здійснюється підбір усіх без винятку виконавців — починаючи з тренерського штабу й закінчуючи тими, хто грає в молодіжному складі «Динамо». І в першу чергу все залежить від президента клубу. Якщо Ігоря Суркіса влаштовує такий стан речей, який ми сьогодні бачимо, і він нічого не збирається докорінно змінювати в механізмі роботи клубу, то залишається лише

від цього український футбол? Чи не спіткає «Динамо» за такого розвитку подій доля «Металіста» і «Дніпра»? Хіба став український чемпіонат сильніший, після того як ці клуби стикнулися з проблемами?

«Знаковою» для київського «Динамо» стала дата 6 вересня 2018 року, коли в стартовому складі збірної України на офіційний матч проти збірної Чехії не виявилось жодного динамівця.

Що буде далі, побачимо вже найближчим часом. Сподіваємося, що Ігорю Суркісу все ж не байдуже те, що відбувається зараз у клубі, який люблять і цінують мільйони футбольних уболівальників.

P.S. На момент здачі номера до друку результат матчу «Динамо» — «Арсенал» був ще не відомий.

Сергій ПОТЕХІН



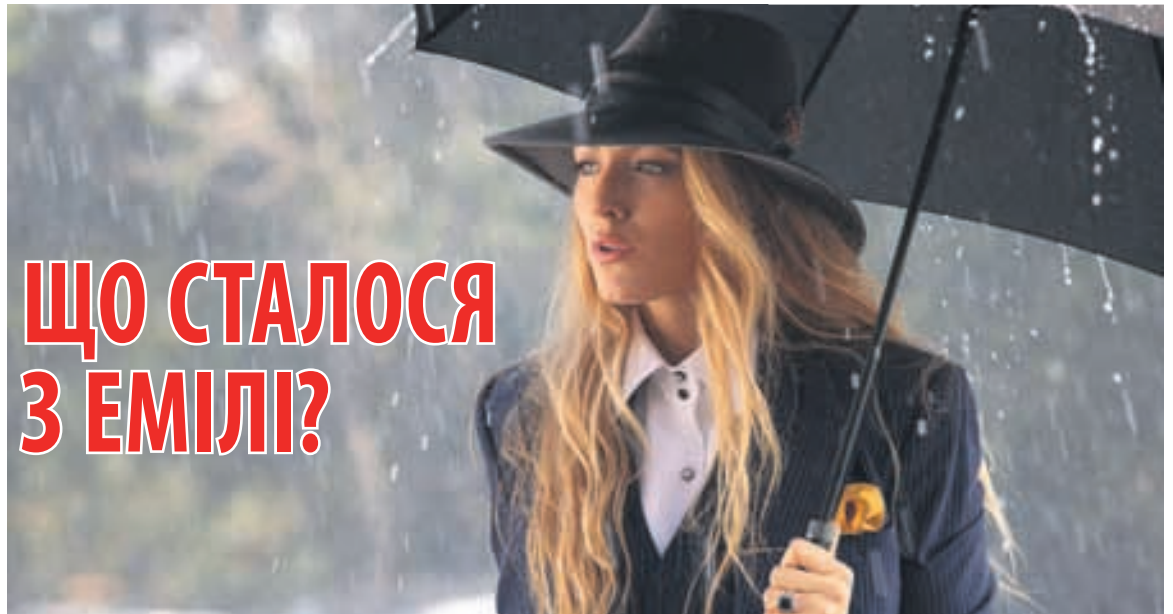
«Проста послуга» — один із найочікуваніших трилерів останніх років. Це справді так. Трейлер цієї картини вкрай заінтригував — давненько нам не доводилося розгадувати такого роду загадки. Страшенно хотілося напружити мозок і полоскотати собі нерви. Та й після «Загубленої» і «Дівчини в потягу» нам не показували нічого подібного. Так здавалося спочатку... Однак стрічка залишила дещо суперечливі враження.

Фабула картини і справді захоплює й інтригує. Стефані (Анна Кендрік) — зразкова матір, крутиться як білка в колесі: вона готує, прибирає, виховує сина, майструє йому саморобки в школу... Ніби багато жінок займаються такими самими виховально-господарськими справами, та далеко не всі отримують від цієї біганини стільки задоволення. Інші батьки навіть кепкують над цією «вічною батареюкою». До речі, у Стефані такий надлишок енергії, що після виконання тисячі й одного завдання в неї ще залишаються сили вести відеоблог. Та що приховується за цим усім? І чи справді Стефані така біла й пухнаста?

Одного разу героїня Анни Кендрік у школі знайомиться з такою собі Емілі (Блейк Лайвлі). Їхні сини подружилися, тепер це мають зробити мами. Ось тільки вони занадто різні: якщо Стефані — зразкова домогосподарка, то Емілі — повна її протилежність. Вона не вибирає виразів, любить міцний алкоголь і ні за що в світі не вистоювала б годинами біля плити. Але ці відмінності не заважають жінкам стати подругами. Тепер після обіду вони частенько зустрічаються, щоб попліткувати й пропустити по келишку.

Одного разу Емілі просить свою нову подругу про просту послугу — забрати сина зі школи й посидіти з ним до вечора. Справді, що тут складного? Ось тільки ні ввечері, ні навіть через кілька днів Емілі не з'являється. Стефані разом із чоловіком зниклої подруги Шоном (Генрі Голдинг) розпочинають пошуки. Через кілька днів труп жінки вилловлюють із озера... Що ж сталося з Емілі? Про це ви дізнаєтеся, подивившись картину до самого кінця.

У центрі уваги дві актриси: одна — блискачка (Блейк Лайвлі), друга — фальшива (Анна Кендрік). Наскільки приємно спостерігати за грою Лай-



ЩО СТАЛОСЯ З ЕМІЛІ?

користується популярністю у режисерів. Блейк Лайвлі, навпаки, дуже глибока й щира. Але її помічають не так часто: на рахунок актриси всього кілька значимих картин — «Вік Адалін», «Особливо небезпечні» й «Світське життя».

жанрі він як риба у воді, а ось із трилерами знайомий, схоже, погано. Ймовірно, тому і фільм у постановника вийшов досить дивний. Замість того щоб додати стрічці драматизму (сама історія вимагає цього), Фіг легковажить. У цьому йому як могли допомогли

«Проста послуга» і в підметки не годиться «Загублений» і «Дівчини в потягу». Це одноразове, хоча й інтригуюче кіно. Та й під кінець виникає відчуття, що глядача просто обдурили...

Насправді такі складні фільми повинні знімати дійсно досвідчені постановники. Наприклад, Девід Фінчер. Він не лише екранізував бестселер Гілліан Флінн під назвою «Загублена», а й зняв ще кілька культових стрічок: «Сім», «Гра», «Бійцівський клуб», «Зодіак», «Дівчина з татуванням дракона». Фінчер не раз змушував глядачів втиснутися в крісла й затамувавши подих стежити за тим, що відбувається на екрані. Його фільми — шедеври, чого не можна сказати про нову роботу Пола Фіга. Шкода, що недосвідченість і грайливість угробили справді вартий уваги сюжет.

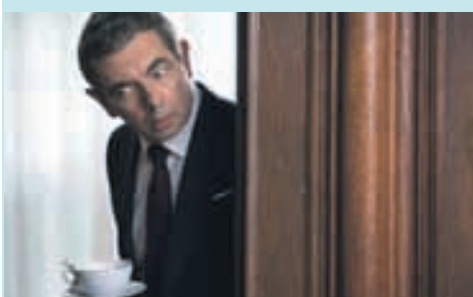


«ПРОСТА ПОСЛУГА» І В ПІДМЕТКИ НЕ ГОДИТЬСЯ «ЗАГУБЛЕНИЙ» І «ДІВЧИНІ В ПОТЯГУ». ЦЕ ОДНОРАЗОВЕ, ХОЧА Й ІНТРИГУЮЧЕ КІНО. ТА Й ПІД КІНЕЦЬ ВИНИКАЄ ВІДЧУТТЯ, ЩО ГЛЯДАЧА ПРОСТО ОБДУРИЛИ...

влі, настільки ж ніяково відстраждань Кендрік, яка так і не виросла з ролі подружки Белли в «Сутінках». Вона порожня і не здатна зобразити потрібні емоції. Проте вона

Режисером фільму «Проста послуга» став Пол Фіг, який зняв до цього три чудові комедії: «Мисливці за привидами», «Шпигун» та «Копи в спідницях». У комедійному

сценаристи Джессіка Шарзер і Дарсі Белл, наповнивши фільм безліччю абсолютно пласких жартів. Вони просто поглумилися над самим жанром трилера!



Нещодавно стало відомо, що прем'єру чергової частини бондіани перенесли: 25-ту серію франшизи про агента 007 покажуть лише в лютому 2020 року. Що ж, доведеться почекаати. Проте шпигунських муві нам демонструють чимало і різних — чудових, огидних і пародійних. Стрічка «Агент Джонні Інгліш: Нова місія», яка щойно вийшла на великі екрани, є пародією не тільки на бондіану, а й на свою власну франшизу.

Ще один Джонні Інгліш: пародія на пародію

Отже, невідомий хакер розсекретив усіх агентів британської розвідки. І кому тепер доручити знайти кіберзлочинця? Прем'єр-міністр Великої Британії (Емма Томпсон) згадує про «запасний варіант» — агента Джонні Інгліша (Ровен Аткинсон), який тепер працює вчителем у школі.

Джонні — біль і гордість британської розвідки. Він не сприймає нових технологій і має намір відшукати злочинця, діючи в дідівський спосіб...

Вступивши в гру, агент Інгліш знайомиться з небезпечною і прекрасною Офелією (Ольга Куриленко), яка добре знайома з хакером. Водночас комп'ютерний геній Джейсон (Джейк Лесі) крутиться навколо британського прем'єра, обіцяючи розібратися з усіма бідами. Але виявляється, що якраз

він і заварив усю кашу. Тож Джонні Інглішу буде дуже непросто розплутати цей злочинний цифровий клубок...

Так і хочеться запитати у сценариста цього кіно Роберта Вейда: ви серйозно? Скільки можна експлуатувати одну й ту саму тему кіберпокаліпсиса? Тим більше після торішнього «Форсажу»? Це як мінімум немудро, а як максимум некрасиво. Хіба не можна було створити щось оригінальніше?!

А «тонкий» британський гумор просто добиває. Місцями стає аж соромно: ну кого можна розсмішити тупими жартами щодо оголеності або безглуздими падіннями?

Режисер Девід Керр теж не докладав особливих зусиль, побудувавши свій новий фільм на суцільних шаблонних.

Акторська гра повністю відповідає цьому невиразному дійству. Емма Томпсон — чудова актриса, і кожна її роль надихає. У цьому фільмі вона сама на себе не схожа. Ольга Куриленко, здається, створена для обкладинок, а не для кіно. Ну а Ровен Аткинсон у стрічці традиційно нав'язливий — у цьому він себе не зрадив.

«Агент Джонні Інгліш: Нова місія» може зачепити лише тих, кому цікаві жарти з 1990-х, і тих, хто жодного разу не дивився справді гідних уваги шпигунських комедій. Наприклад, фільми з серії Kingsman — цієї неймовірної франшизи, яка рясніє відмінним британським гумором. Та й сюжети тут — більш ніж оригінальні. До речі, нещодавно стало відомо, що третя частина цього кіно вийде на великі екрани 8 листопада 2019 року. Тож чекаємо Kingsman. А там і «Джеймс Бонд» не за горами. Ось тільки в очікуванні цих стрічок не варто дивитися картину «Агент Джонні Інгліш: Нова місія»!

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний редактор — Анна СПІВАК, відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Редакція: м. Київ, бул. Лесі Українки, 26
Пишіть на адресу: ТзОВ «Структура ІТ», а/с 155, м. Київ, Україна, 04080

Засновник та видавець: ТзОВ «Структура ІТ»
Тел.: (044) 359-04-54
e-mail: gazetavv@i.ua
Газету надруковано ТзОВ «Мега-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9
Наклад 10 386 прим.
Передплатні індекси: 23115 (рос.), 49450 (укр.)

При використанні публікацій посилання на газету «ВВ» обов'язкове.
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.

